

Miklovicz László: „Add tovább...”

Add tovább, számár a végállomás!

Szamárnak lenni nem éppen dicső szerepkör. Az emberiség jelentős része mégis számár.

Miért is? Mert az ember nem rendeltetészerűen használja az életét. Mármint a számarember. A jelenlévők kivételek. Sokaknak alig van elképzelésük, hogy mire is kell felhasználniuk az életüket. A fogyasztói társadalmak lakói jólétben és létbiztonságban élnek. Gondkörüket, hogy mit vegyenek meg és mit egyenek meg. A tőlünk keletebbre élő és haló testvéreink parancsra, a hazafiság eszményétől elvakultan vagy félelemből halomra gyilkolják egymást. Egy ukrán katona nyilatkozata: „Isten segítségével győzni fogunk!” Ugyanebben reménykednek az orosz katonák is. Azt hiszem, hogy egyik kategória sem nyerő számunkra. Az ördög meg röhög a markába.

Mire érdemes használni napjainkat, azt a néhány évtizedet, amely rendelkezésünkre áll, és amely bármikor véget is érhet.

(Vetítés: 860 400)

Ugye egyszerű a válasz, nem is kell hozzá teológiai végzettség: Jézusunk fogalomtára alapján ismerős a válasz... Adni, szolgálni és békességet teremteni, és ezt a szemléletet továbbadni. Azaz jól érezni magunkat a bőrünkben. Ha vallásos terminus technicust akarok használni, akkor ezt mondom: Jézusunk szemléletét magunkra érvényesnek gondolni, és a nyomában járni.

Persze ez nem olyan egyszerű feladat lakás-, otthonteremtés mellett, család és gyerek mellett, munka mellett, egyéb feladatok mellett és sorolhatnám még tovább... Tényleg nem olyan egyszerű, sőt időnként kivitelezhetetlen. De mitől függ az, hogy valami megvalósítható az életünkben vagy sem?

Az értékrendemtől. Attól, hogy mi a csúcértékeim, mi szerint alakítom az életem éveit. Ha tananyag-nak (tantárgynak) tekinteném azt, amit meg kell valósítanom az életemben, akkor azt mondanám, hogy társadalomismerettel és antropológiával kell foglalkoznom.

(A jövő kezdete c. filmből egy részlet)

Szóval az nem emberhez méltó, hogy csak a saját komfortzónám kialakításán fáradozzak. Jézusunk kb. 3 éven át a szeretet éltető eszményét tanította, és pályafutása végén arra kérte barátait, hogy tegyenek tanítványává mindenkit. Erről szeretnék most beszélni.

Az idő múlásával kapcsolatban eszünkbe juthatnak Pál apostol szavai: „Az időt jól használjátok fel!”, de gondolhatunk Arany Jánosnak a Toldi estéjében olvasható mondataira is: „Hajt az idő gyorsan – rendes útján eljár. Ha felülünk, felvesz, ha maradunk, nem vár; Változik a világ: gyengül, ami erős, És erős lesz, ami gyenge volt azelőtt.” Ezek a mondatok szinte felszólítanak minket arra, hogy elszámoljunk az időkereteinkkel. Azzal, amit kaptunk a Mennyei Atyánktól arra, hogy fáradozzunk az ő országának megvalósításán. Fáradozzunk ott, ahol éppen élünk. Nem azt mondta, hogy építsetek templomot, imaházat, iskolát, és várjátok, hogy jöjjenek az emberek. Azt mondta, hogy menjetek utánuk, és gyűjtsétek egybe őket. Jézus küldött volt. Mi, a tanítványai is küldöttek vagyunk. Ha még pontosabban akarunk fogalmazni, akkor ezt a megbízást hármasküldetésnek is nevezhetjük: Gyógyítsátok meg a betegeket, hirdessétek az evangéliumot és űzzétek ki a gonosz szellemeket az emberek szívéből. És ami nagyon fontos lenne, hogy közösségbe kellene gyűjteni az embereket.

Tisztázandó, hogy pontosan kiknek is szólt a missziós parancs! Csak azoknak, akiket az apostolok utódainak tekintünk: a papoknak, püspököknek? Aligha. Azoknak szól, akik Jézus tanítványának tekintik magukat. Azoknak, akik nemcsak nézői, hanem aktív résztvevői annak az interaktív játéknak, amit úgy nevezünk, hogy a szeretet országának építése. Jézus elkezdte a művet, és a folytatásáért rábízta a barátaira. Micsoda bizalom és micsoda kockázat! Nagy kérdés, hogy az ember rászolgál-e erre a bizalomra. Időnként úgy tűnik, hogy nem, és túl nagy volt a kockázat. Időnként pedig úgy látszik, hogy bizony vannak nemcsak papok, hanem elkötelezett hívő testvérek is, akik komolyan veszik a küldetést. Milyen jó és Istennek tetsző lenne, ha egyre többen vállalnánk a tanítvánnyá tevés feladatát!

Egy kis matek következik, gondolatkísérlet: Tegyük fel, hogy a jelenlévő testvérek fele ma elhatározza, hogy a következő egy évben megnyer valakit az Isten országa számára, azaz tanítvánnyá teszi. Tehát mondjuk 50 testvérünk egy év múlva jelenti, hogy egy embert hozott a templomba. Így már megduplázódott a számuk, tehát 100-an vannak. Ha ez az újabb 50 keresztyény is elhatározza ugyanezt, akkor két év múlva, már 150-en (ill. ha az első 50 nem áll le a pasztoráció területén, 200-an lesznek), és 5 év múlva felnőtt lakosság nagyobb része aktív templomba járó és Jézus tanítását követő ember lenne. Ez exponenciális növekedésnek számít. Vagy ha ez a kijelentés túlzásnak tűnik is, azt elmondhatjuk, hogy mindenkire eljutott az evangélium. Ebben a tevékenységünkben tud megerősíteni az Isten lelke. A mi elhatározásunk és tettei készségünk nélkül azonban a Szentlélek aligha tud bármit is tenni. A 11 tanítvány annak idején vállalta a küldetést, és „mindenütt hirdették az evangéliumot”. Most rajtunk a sor!

Persze egyből megfogalmazódik a klasszikus ellenvetés: Én még nem vagyok eléggé felkészülve rá; a családom eltartására kell fordítanom az energiáimat; ennek a gyakorlatnak nincs is hagyománya az egyházban. Vagy idézhetünk az evangéliumi példabeszédből is: ökröt vettem, ki kell próbálnom, házat vettem, meg kell nézmem, és egyébként is el kell temetnem még a szüleimet. A kifogások gyártásának nagymesterei vagyunk, vagy éppen halogatjuk a dolgot, egészen addig, amíg az el is hal. Azt tapasztaljuk, hogy ürülnek a templomaink, hogy egyre kevesebben vallják magukat hívőnek. Elgondolkodtató, hogy tán azért is van ez így, mert rábíztuk a hirdetést a szószéknél, az oltárnál állóra. Elszabotáltuk a tanúságtételt!

Igen ám, de ki képes hirdetni, tanúságot tenni? Az ember csak arról tud kitartóan és meggyőzően beszélni, amivel tele van a szíve. Minél jobban ismeri valaki a hitét, minél mélyebb a meggyőződése, annál jobban fog lelkesedni érte, és annál jobban lesz képes beszélni róla. Megdöbbenő a hitbéli ismerethiány! Nem kell csodálkozni a továbbadási hiányosságokon. A megoldás a folyamatos tanulás, ismeretszerzés (e világ is ezt várja fiaitól!), a gondolkodás átalakítása, majd az életátformálás... És bizony „hajt az idő, rendes útján eljár, ha felülünk, felvesz, ha maradunk, nem vár”!

Olvassunk az idők jeleiből, olvassunk Jézus tanításából, és tegyük meg tőlünk telhetően mindazt, ami a teremtés ránk eső zugában még hiányosság az Isten országa megvalósulását illetően! Arany János szavaival mondvá: Gyengüljön, ami erős, és erősödjön, ami gyöngye volt azelőtt! Gyengüljön a rossz, és erősödjön szívünk, szavunk, kezünk hatására a jó! Ezeket kívánom mindannyiunknak, és egy kis házi feladatot is adok.

- Készítsünk pasztorációs tervet, amikor hazamegyünk, és minden hónapban szembesítsük magunkat ezzel a tervvel!
- Elvileg jónak látod-e, hogy a Jézus-követő embernek tovább kell adnia a kincseit?
- Mi akadályoz meg ebben?
- Időelszámolást csinál-e? Szerepel-e benne a pasztoráció szó?
- Olvasmányaid biztatnak-e erre?

*„...Mind semmi az, ki minden lenni nem vágy,
Kislelkű, szolga nép és gyáva pór;
De te, akit gyötör az égi honvágy,
Törj ki porléted szűk korlátiból,
Halld meg, a szellem riadója szól:
Törd szét a régi átokverte formát.*

*Törd szét a szellemfojtó láncokat,
A múlt porát lelkedről rázd le mind!
Akard dicső megújhódásodat,
A lángmerésznek örök élet int;
Világot csak: az eszme fénye hint:
Légy, mint az Istenek, nagy és szabad!*

(Komjáthy Jenő: Az újkor szelleme)

[Miklovicz László előadása elhangzott Vépen,
a 2023. évi Bokor Nagytáborban]